

Sygnatura akt VIII Cz 765/13

POSTANOWIENIE

Dnia 17 stycznia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu VIII Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO. Rafał Krawczyk (spr)

Sędziowie: SSO Hanna Matuszewska , SSO Katarzyna Borowy

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2014 r.

na posiedzeniu niejawnym sprawy

z powództwa **M. D.**

przeciwko **Gminie Miasta T.**

o ustalenie prawa do lokalu socjalnego

na skutek zażalenia powódki

od **postanowienia Sądu Rejonowego w Toruniu**

z dnia 4 listopada 2013 r.

sygn. akt I C 2389/13

p o s t a n a w i a :

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 4 listopada 2013 r. Sąd Rejonowy w Toruniu w sprawie z powództwa M. D. przeciwko Gminie Miasta T. o ustalenie prawa do lokalu socjalnego odrzucił pozew.

W uzasadnieniu Sąd Rejonowy wskazał, że powód domagał się ustalenia prawa do lokalu socjalnego, z którego został eksmitowany z powołaniem się na zasady współżycia społecznego i art. 24 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2005 r., Nr 31, poz. 266 ze zm.). Natomiast w wyroku z dnia 12 lutego 2013 r. wydanym w sprawie I C 1414/12 Sąd Rejonowy w Toruniu w sprawie z powództwa Gminy Miasta T. przeciwko M. D. orzekł jej eksmisję z zajmowanego mieszkania i ustalił, że pozwanej nie przysługuje prawo do lokalu socjalnego z uwagi na jego samowolne zajęcie. Sąd Okręgowy w Toruniu oddalił apelację pozwanej od tego orzeczenia.

Sąd Rejonowy wskazał, że w procesie o eksmisję, który toczył się pomiędzy tymi samymi stronami zajmował się już problemem prawa powoda do lokalu socjalnego i wydał w tym zakresie już prawomocne rozstrzygnięcie, ponowne zatem badanie tej kwestii jest niedopuszczalne. Sąd I instancji podkreślił przy tym, że bez znaczenia jest, że w poprzedniej sprawie Sąd Rejonowy orzekał z urzędu a nie na wniosek którejkolwiek ze stron, jak też treść przepisu art. 24 i art. 35 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów, z uwagi na to, że przepisy te nie mają zastosowania do sytuacji niniejszej.

Reasumując Sąd Rejonowy wskazał, że problem, czy powódce służy uprawnienie do lokalu socjalnego został już prawomocnie przesądzony, w czym zawiera się dyspozycja przepisu art. 199 §1 pkt 2 kpc.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniosła powódka, zaskarżając je w całości i wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Skarżąca zarzuciła, że przesłanki do ustalenia prawa do zawarcia z pozwaną umowy o najem lokalu socjalnego są odmienne od przesłanek pozwalających na ustalenie prawa do lokalu socjalnego w procesie o eksmisję. W postępowaniu o eksmisję sąd bada bowiem z urzędu, czy osoba której orzeczenie ma dotyczyć spełnia warunki określone w art. 14 ustawy o ochronie praw lokatorów, zaś art. 24 odsyła do zasad współżycia społecznego. Jednocześnie powódka wskazała na treść uchwały 7 sędziów SN z dnia 20 maja 2005 r.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie podlegało oddaleniu jako bezzasadne.

Zgodnie z treścią art. 199 §1 pkt 2 kpc wcześniejsze prawomocne osądzenie sprawy o to samo roszczenie między tymi samymi stronami zawsze prowadzi do odrzucenia pozwu.

W takiej bowiem sytuacji zachodzi stan rzeczy osądzonej (res iudicata), który wyraża się w tym, że w sprawie uprzednio już rozstrzygniętej prawomocnym wyrokiem i w sprawie później wniesionej występuje tożsamość stron oraz identyczność przedmiotów rozstrzygnięcia w związku z podstawami obu powództw. Natomiast tożsamość podmiotową i przedmiotową rozumieć należy w ten sposób, że zakres powagi rzeczy osądzonej między tymi samymi stronami pod względem przedmiotowym wyznaczony jest zakresem rozstrzygnięcia.

Tymczasem w niniejszym stanie faktycznym niekwestionowanym było, iż w sprawie I C 1414/12 Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 12 lutego 2013 r. ustalił już, że M. D. nie przysługuje prawo do lokalu socjalnego. Wyrok ten został następnie utrzymany w mocy przez Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 25 września 2013 r. (VIII Ca 399/13), wskutek czego rozstrzygnięcie w przedmiocie lokalu socjalnego wobec M. D. uprawomocniło się.

Nie ulega zatem najmniejszej wątpliwości, że żądanie pozwu o ustalenie uprawnienia do lokalu socjalnego objęte było już zakresem prawomocnego rozstrzygnięcia zapadłego wcześniej przed Sądem Rejonowym.

Skarżąca w pozwie powołała się na uchwałę SN z dnia 25 maja 2005 r. W ocenie Sądu Okręgowego nie może ona jednak stanowić skutecznej podstawy do dopuszczenia do powtórnej merytorycznej oceny zasadności przyznania powódce prawa do lokalu socjalnego. Sąd Najwyższy w uchwale tej stwierdził, że uprawniony może wytoczyć powództwo o ustalenie uprawnienia do zawarcia z gminą umowy o najem lokalu socjalnego wymienione w art. 24 u.o.p.l. Pogląd ten był jednak ściśle skorelowany z tezą o braku podstaw do orzeczenia o lokalu socjalnym dla osoby samowolnie zajmującej lokal w sprawie o eksmisję. W realiach niniejszej sprawy Sąd Rejonowy w sprawie eksmisyjnej wydał jednak tego typu rozstrzygnięcie. Nieistotna jest przy tym motywacja Sądu Rejonowego w zakresie podzielenia lub nie poglądu SN co do braku podstaw zamieszczania rozstrzygnięcia w sprawie eksmisyjnej rozstrzygnięcia o prawie do lokalu socjalnego na podstawie art. 24 u.o.p.l.. Sprawa toczyła się z udziałem gminy po stronie powodowej, zaś rozstrzygnięcie w przedmiocie prawa do lokalu socjalnego zostało wydane. Zachodzi więc tak tożsamość przedmiotu rozstrzygnięcia jak i stron postępowania. Bez znaczenia jest przy tym również fakt, że uprzednie orzeczenie w przedmiocie lokalu socjalnego wobec M. D. zapadło z urzędu.

Kwestia zasadności przyznania powódce prawa do lokalu socjalnego została już więc prawomocnie osądzona.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc w zw. z art. 397 §2 zdanie pierwsze kpc orzekł jak w sentencji.